

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1520/2020
02.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 2. и става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Милинковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 109/18 од 05.03.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 583/20 од 13.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 109/18 од 05.03.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 583/20 од 13.10.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К 109/18 од 05.03.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 2. и става 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име судског паушала у корист буџетских средстава Основног суда у Ваљеву, уплати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. Оштећени ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ су упућени на парницу, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 583/20 од 13.10.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Милинковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи или укине првостепену и другостепену одлуку или само другостепену одлуку и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, али пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом оптужба прекорачена и у вези са тим наводи да је део оптужнице који се окривљеном ставља на терет неподношење тужбе за исплату отпремнине за период од 01.02.2008. године до 05.03.2009. године супротан Закону о раду, јер се отпремнина исплаћује при престанку радног односа према дужини радног стажа и просечној заради исплаћеној за последња три месеца пре престанка радног односа, а не за наведени период, те да је првостепени суд, поред разлике зараде и отпремнине, утврдио и накнаду по основу отежаних услова рада, регрес за годишњи одмор и накнаду за топли оброк, које накнаде су посебно прописане Законом о раду и које би, када би се изузеле из обрачуна датог у налазу и мишљењу вештака, битно утицале на квалификацију кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

С тим у вези, Врховни касациони суд налази да повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде нема, ако суд заснива пресуду на чињеничном стању утврђеном на главном претресу, које се делимично разликује од чињеничног стања описаног у измењеном оптужном акту, али је оно повољније за окривљеног, под условом да се у основи ради о истом догађају.

Имајући у виду, да је првостепени суд на основу допунског налаза и мишљења вештака економске струке Александра Пантелића, утврдио да разлика отпремнине за све оштећене осим за оштећену ЗЗ иноси 0,00 динара, то је суд у таквој ситуацији био овлашћен да измени изреку пресуде у односу на диспозитив оптужног акта

изостављањем износа који се тичу разлике отпремнине у односу на наведена лица, што је повољније за окривљеног, тако да, насупрот наводима захтева, објективни идентитет између оптужбе и пресуде није повређен.

Следствено наведеном, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта, суд повредио закон из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости да је време извршења предметног кривичног дела погрешно утврђено супротно исказима сведока ББ, ВВ и ГГ, да је сведок ЗЗ одустала од тужбе због чега иста, према ставу браниоца, не може имати својство оштећене, да је вештак економске струке обрачунавао она примања оштећених која нису била предмет оптужбе и да у току поступка није доказано да је код окривљеног постојала намера да оштети оштећене, па самим тим ни директни умишљај, бранилац окривљеног, по оцени овога суда цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, и тиме суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама на који начин указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је другостепени суд повредио одредбу члана 447. став 2. ЗКП, тиме што окривљеног и браниоца није обавестио о седници већа иако је окривљени у жалби изјављеној против првостепене пресуде предложио одржавање претреса пред другостепеним судом.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди нити због повреде закона из члана 447. став 2. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

